

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 20C/43/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118212026
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Bujňák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8118212026.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov, sudcom JUDr. Marekom Bujňákom, v právnej veci žalobcu E.. E. H., X.. XX.X.XXXX, L. Š. Č.. X, XXX XX J. právne zastúpeného JUDr. Alojzom Naništom, advokátom so sídlom Sládkovičova 8, 080 01 Prešov, proti žalovanej Slovenskej republike zastúpenej Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody, takto

rozhodol:

- I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 10.000,- eur, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- III. Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca, žalobou podanou na súde dňa 16.10.2018, uplatnil proti žalovanej nárok na zaplatenie sumy 153.502,91 eura s príslušenstvom. Uplatnený nárok odôvodnil tým, že vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Prešove uznesením zo dňa 15. novembra 2004, ČVS: KRP-5/OEK-2004 podľa § 163 ods. 1 Tr. poriadku účinného do 31.12.2005 vzniesol obvinenie žalobcovi pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 Tr. zákona účinného do 31.12.2005. Z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia vyplýva, že vyšetrovateľ PZ preveroval vec podozrenia z trestného činu sprenevery a uznesením zo dňa 28.02.2002 podľa § 159 ods. 1 Tr. por. účinného do 31.12.2005 vec z podozrenia trestného činu sprenevery odložil. Uznesením zo dňa 18.10.2002 vyšetrovateľ rozhodol o odmietnutí veci podľa § 159 ods. 1 písm. c) Tr. por., pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania. Dozorujúci prokurátor na základe sťažnosti uvedené uznesenie zrušil a uložil vyšetrovateľovi PZ vydať uznesenie o začatí trestného stíhania v zmysle § 160 ods. 1 Tr. por. účinného do 31.12.2005. Vyšetrovateľ OÚJP PZ Prešov na základe pokynu prokurátora dňa 23.01.2003 podľa § 160 ods. 1 Tr. por. začal trestné stíhanie pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, 4 Tr. zák. Uznesením vyšetrovateľ KR PZ ÚJKP Prešov zo dňa 15.11.2004, ČVS: KRP-5/OEK-2004 podľa § 163 ods. 1 Tr. por. účinného do 31.12.2005 začal stíhať žalobcu ako obvineného pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, 4 písm. a), ods. 5 Tr. zák. účinného do 31.12.2005. Proti vznesenému obvineniu žalobca podal prostredníctvom obhajcu sťažnosť. Prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky uznesením zo dňa 20. septembra 2005 IV/3 GPt 806/04-16 podľa § 148 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku účinného do 31.12.2005 sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Prešove dňa 03.07.2006 podal na Okresný súd Prešov obžalobu na žalobcu pre pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 Tr. zákona účinného do 31.12.2005. Konanie na Okresnom súde Prešov sa viedlo pod sp. zn. 1 T 60/2006. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 12. marca 2010 sp. zn. 1 T 60/2006 podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku oslobodil žalobcu spod obžaloby Krajského prokurátora v Prešove. Krajský súd v Prešove

uznesením zo dňa 12.01.2011 č. k. 5 To 39/2010-1238 podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. poriadku na podklade odvolania krajského prokurátora zrušil rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 12.03.2010 sp. zn. 1 T 60/2006 a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 27.04.2015 č. k. 1 T 60/2006-1372 podľa § 281 ods. 1 Tr. poriadku s použitím § 9 ods. 1 písm. g) Tr. poriadku trestné stíhanie žalobcu pre skutok právne kvalifikovaný ako pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 zastavil. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 02.02.2016 č. k. 5 To 34/2015-1389 na podklade sťažnosti Krajského prokurátora v Prešove zrušil uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 27.04.2015 sp. zn. 1 T 60/2006 a uložil mu, aby vo veci znova konal a rozhodol. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 13. januára 2017 č. k. 1 T 60/2006-1481 podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku oslobodil žalobcu spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry v Prešove Kv 14/04 zo dňa 14.06.2006 doručenej na Okresný súd Prešov dňa 03.07.2006 pre skutok kvalifikovaný ako pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 Tr. zákona účinného do 31.12.2005. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 24.10.2017 č. k. 5 To 21/2017-1525 podľa § 319 Tr. poriadku zamietol odvolanie prokurátora a podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku zamietol odvolanie poškodenej H. Š. proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 13.01.2017 sp. zn. 1 T 60/2006. Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.10.2017 č. k. 5 To 21/2017-1525 nadobudlo právoplatnosť dňa 24.10.2017. Podľa žalobcu sú splnené zákonné predpoklady pre uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (NS SR sp. zn. 4 MCdo 15/2009, 4 Cdo 183/2009. atď), s poukazom na § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Vzhľadom na skutočnosť, že sa konalo o trestnom čine, na ktorý zákon ustanovoval trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšovala päť rokov a bola zákonná povinnosť mať obhajcu už v prípravnom konaní, žalobca uzatvoril zmluvu o poskytovaní právnych služieb pri jeho obhajobe a udelil zvolenému obhajcovi splnomocnenie na jeho obhajobu. Žalobcovi bola nezákonným rozhodnutím spôsobená škoda, ktorá mu vznikla zaplatením odmeny za úkony právnej služby, ktoré vykonal obhajca v trestnom konaní a ktoré vyfakturoval faktúrou zo dňa 18.01.2018, VS: 12204 v sume 3.502,91 eura. Žalobca uvedenú sumu zaplatil dňa 23.01.2018. Podľa žalobcu samotný oslobodzujúci rozsudok nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, ktorá mu bola spôsobená nezákonným rozhodnutím s poukazom na intenzitu tohto zásahu do jeho integrity, dobu jeho trvania, nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v spoločnosti a jeho profesijné postavenie. Žalobca nastúpil ako advokátsky koncipient dňa 01.08.1975 do advokátskej poradne Prešov. V decembri 1977 bol prijatý za člena Krajského združenia advokátov Košice a ako advokát pôsobil v advokátskej poradni v Prešove. Od 01.01.1990 pôsobil ako vedúci advokátskej poradne v Prešove. Od 01.07.1990 bol zapísaný do zoznamu advokátov Slovenskej advokátskej komory do 05.11.2014. Žalobca bol zapísaný do zoznamu správcov konkurznej podstaty pod číslom 8/93, o čom ho upovedomil Krajský súd v Košiciach podaním zo dňa 13.05.1993, Spr. 1346/93 a okrem advokátskej praxe vykonával aj správcovskú činnosť. Rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 06.09.2005 číslo 708/2005-52 SKP mal pozastavený výkon správcovskej činnosti podľa § 25 ods. 2 písm. a) v spojení s ods. 6 zákona č. 8/2005 Z.z. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia je konštatované, že dňa 18.08.2005 žalobca doručil Ministerstvu spravodlivosti SR čestné vyhlásenie správcu konkurznej podstaty, v ktorom oznámil, že je trestne stíhaný pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zákona účinného do 31.12.2005 na základe uznesenia KR PZ Prešov, ČVS: KRP- 5/OEK-2004. V uvedenom rozhodnutí sa tiež konštatuje, že žalobca je stíhaný aj pre trestný čin nepriamej korupcie podľa § 162a ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 na základe uznesenia Prezídia PZ, ČVS: PPZ-4/BOK-V-I-2004. Uvedené konštatovanie v čase rozhodnutia MS SR nezodpovedalo skutočnosti, pretože uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry SR zo dňa 25. augusta 2005 č. VII Gv 170/04-46 bolo podľa § 149 ods. 1 Tr. poriadku účinného do 31.12.2005 zrušené uznesenie vyšetrovateľa PZ Prezídia Policajného zboru, ÚBOK ČVS: PPZ-4/BOK-V-I-2004 zo dňa 30.09.2004 pre trestný čin nepriamej korupcie podľa § 162 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 pre jeho nezákonnosť a nedôvodnosť. Voči vyššie uvedenému rozhodnutiu MS SR podal žalobca rozklad. Ministerstvo spravodlivosti SR rozhodnutím zo dňa 09.11.2005 číslo 708/2005-52 SKP zamietlo rozklad žalobcu a potvrdilo rozhodnutie o pozastavení výkonu správcovskej činnosti. Z odôvodnenia rozhodnutia MS SR okrem iného vyplýva, že skutky, pre ktoré bolo žalobcovi vznesené obvinenie súvisia s jeho advokátskou činnosťou. Z toho dôvodu podľa ministerstva vznikla pochybnosť, že žalobca ako správca konkurznej podstaty bude vykonávať svoju činnosť riadne, čestne a svedomito. Pozastavenie výkonu správcovskej činnosti z dôvodu trestného stíhania žalobcu okrem morálnej ujmy a spoločenskej ujmy malo vplyv aj na jeho finančné príjmy. Žalobca podľa daňových priznaní za rok 2002 vykazoval príjem pred zdanením 45.550,- eur, za rok 2003 bol príjem žalobcu pred zdanením 300.554,80 eura, za rok 2004

bol príjem pred zdanením 161.913,- eur. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.10.2005 sp. zn. 7 K 115/2004 bol žalobca ustanovený za správcu konkurznej podstaty.

2. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10.11.2005 č. k. 7 K 115/2004-60 žalobca bol zbavený funkcie správcu konkurznej podstaty práve z dôvodu, že mal pozastavený výkon funkcie správcu konkurznej podstaty. Žalobca počas takmer 40 ročnej advokátskej praxe požíval dôveru a úctu nielen u vlastných klientov, ale aj vo vzťahu k inštitúciám a ich pracovníkov, s ktorými pri výkone svojej praxe prichádzal dennodenne do kontaktu, najmä súdov, prokuratúr, polície, notárskych úradov a podobne. V Prešove a blízkom okolí bol všeobecne známou a rešpektovanou osobnosťou. Odo dňa vydania uznesenia o vznesení obvinenia voči jeho osobe, t.j. 15.11.2004 do právoplatnosti rozhodnutia súdu o jeho oslobodení spod obžaloby prokurátora, t.j. 24.10.2017 uplynula doba takmer 13 rokov bez 22 dní. V trestnom konaní sa žalobca zúčastňoval vyšetrovacích úkonov tak, ako boli vyšetrovateľom nariadené a takisto sa zúčastňoval nariadených hlavných pojednávaní resp. udelil súhlas na ich vykonanie bez jeho prítomnosti. Svojím konaním počas doby takmer 13 rokov nebránil hladkému priebehu trestného konania. Žalobca bol podrobený vyšetrovacím úkonom nielen po vznesení obvinenia voči jeho osobe, ale aj v štádiu preverovania trestného oznámenia a tiež aj v štádiu po začatí trestného stíhania do vznesenia obvinenia a to všetko v dôsledku pokynov dozorujúceho prokurátora. Európsky súd pre ľudské práva vychádza zo silnej domnienky, že neprimeraná dĺžka konania znamená pre účastníka morálnu ujmu a žiadne dôkazy ohľadne toho nevyžaduje. Žalobca žiada z vyššie uvedených dôvodov nahradiť škodu spočívajúcu v účelne vynaložených trovách konania - odmeny za úkony právnej služby vykonané obhajcom vo výške 3.502,91 eura a nemajetkovú ujmu vo výške 150.000,- eur. Žalobca prostredníctvom zástupcu podaním zo dňa 09.04.2018 žiadal žalovanú o predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení. Žalovaná podaním zo dňa 08.08.2018, doručeným právnomu zástupcovi žalobcu dňa 15.08.2018, oznámila, že neboli zistené zákonné podmienky pre uspokojenie nárokov žalobcu na náhradu škody uplatnené v žiadosti o predbežné prerokovanie. Vo vzťahu k požadovanej výške nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej pri výkone verejnej moci uznesením o vznesení obvinenia vydaným pred 01. januárom 2013 v súlade s uznesením NS SR zo dňa 16. marca 2016 sp. zn. 7 Cdo 262/2015 výšku náhrady nemajetkovej ujmy nemožno obmedzovať limitom náhrad poskytovaných osobám poškodenými násilnými trestnými činmi. Žalobca v čase vznesenia obvinenia bol vo veku, kedy v plnej miere mohol využívať nielen svoju dlhoročnú prax, ale aj odborné vedomosti na výkon advokátskej praxe a na výkon správcovskej funkcie. Vyšetrovateľ PZ dvakrát odmietol vzniesť obvinenie, ale až na priamy pokyn prokurátora musel žalobcu obviňovať. Z uvedeného je zrejmé, že vyšetrovateľovi dovtedajšie preverovanie vo veci nedávalo dostatočný podklad pre konštatovanie „dôvodného podozrenia.“ Až na direktívny pokyn dozorujúceho prokurátora tak v súlade so zákonom musel urobiť.

3. Žalovaná s podanou žalobou nesúhlasila. Vo vyjadrení k podanej žalobe uviedla, že štát nemôže v každom prípade automaticky zodpovedať za škodu, ktorá obvinenému (obžalovanému) vznikla v trestnom konaní tým, že k ukončeniu jeho trestného stíhania nedošlo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom, ktorým bola uznaná jeho vina za spáchanie trestného činu, ale bol spod obžaloby oslobodený. Vznesenie obvinenia žalobcovi bolo v čase jeho vydania dôvodné a zákonné, dôvodným bolo v tom čase aj zamietnutie sťažnosti obvineného prokurátorom, pričom súd neskôr prijal obžalobu podanú prokurátorom. Celé trestné konanie od jeho počiatku bolo vedené plne v súlade so všetkými zásadami trestného konania obsiahnutými v príslušných ustanoveniach platného Trestného poriadku. Žiadny príslušný orgán, ani súd nekonštatoval, aby prokurátor v predmetnej trestnej veci postupoval v rozpore so zákonom. Vedením trestného konania voči žalobcovi bol sledovaný legitímny cieľ riadneho vedenia trestného konania. Zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. musí byť obmedzená len na prípady, keď je vydané nezákonné rozhodnutie alebo konštatovaný nesprávny úradný postup. Právo na náhradu škody však nie je právom absolútnym, pretože v zmysle článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie, t. j. náhrada škody sa neposkytuje automaticky každému, voči komu orgán verejnej moci porušil jeho ochranu priznanú právnym poriadkom, ale iba tomu, u ktorého sú splnené všetky predpoklady ustanovené v zákone č. 514/2003 Z.z. Názor, že oslobodenie obžalovaného spod obžaloby nemá automaticky za následok nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, prezentoval tiež Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. II. ÚS 163/2013-50 zo dňa 13.11.2013. Trestný poriadok neustanovuje, že prokurátor má obžalobu podať len vtedy, ak je nepochybné, že obvinený sa skutku dopustil a skutok je trestným činom. Pre podanie obžaloby postačuje, ak výsledky vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd. V čase

podania obžaloby na súd bol preto takýto postup prokurátora plne odôvodnený. V danom prípade až v priebehu súdneho konania (hlavného pojednávania) bol ustálený skutkový a právny stav veci, ktorý súd vyhodnotil v prospech žalobcu. Dokázanie viny obžalovaného (jeho usvedčenie zo spáchania trestného činu) je vždy až vecou dokazovania pred súdom na hlavnom pojednávaní v rámci kontradiktórneho trestného konania. V predmetnej trestnej veci bolo trestné konanie vedené plne v súlade s Trestným poriadkom. Uznesenie o vznesení obvinenia a vôbec úkony v priebehu celého prípravného trestného konania nemohli byť realizované nezákonne, ak súd v trestnom konaní prijal obžalobu prokurátora, a to bez ohľadu na konečné rozhodnutie súdu v trestnom konaní. Priznanie náhrady škody v danom prípade s prihliadnutím na všetky okolnosti danej veci by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Okresný súd Prešov žalobcu rozsudkom sp. zn. 1T/60/2006 zo dňa 13.01.2017 spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. V predmetnej veci existovali pochybnosti nielen o tvrdeniach obžalovaného, ale aj o tvrdeniach poškodenej, ktoré mali byť podkladom pre uznanie viny obžalovaného. Súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil uplatňujúc zásadu „in dubio pro reo“. Krajský súd Prešov v odôvodnení uznesenia sp. zn. 5To/21/2017-1525 zo dňa 24.10.2017, ktorým zamietol odvolanie prokurátora a zamietol odvolanie poškodenej, sa priklonil k názoru, že potvrdenie zo dňa 07.05.1999 nasvedčuje o neprofesionálnom prístupe obžalovaného k spôsobu jeho finančného vysporiadania s poškodenou H.. Š. vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/405/1997, pretože z uvedeného potvrdenia nie je zrejmé, kedy a aké sumy boli poškodenej vyplatené. V uvedenom uznesení súd ďalej uviedol, že neprofesionálny prístup obžalovaného k spôsobu jeho finančného vysporiadania sa s klientom spochybňuje úroveň autentickosti potvrdenia a záznamu, keďže obžalovaný nedodrжал zásady Advokátskeho poriadku pri zúčtovaní finančných prostriedkov, avšak aj napriek tomuto zisteniu, nedodržanie povinností obžalovaným vyplývajúcich mu zo zásad Advokátskeho poriadku nepostačujú na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti, pokiaľ neexistujú dôkazy takého charakteru, ktoré by ho z trestnej činnosti bez rozumných pochybností usvedčili. Žalobca si trestné stíhanie privodil sám, a to svojím neprofesionálnym prístupom, ktorý vzhliadol v jeho konaní nielen prokurátor, ktorý podal obžalobu, ale tiež súd. Súd až po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní uzavrel, že tento jeho neprofesionálny prístup (porušenie povinností vyplývajúcich z Advokátskeho poriadku) nepostačoval pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti. Vo vzťahu k žalobcom uplatňovaným úrokom z omeškania je potrebné ďalej uviesť, že v konaniach podľa zákona č. 514/2003 Z.z. žalobcovi nie je možné priznať úroky z omeškania vo vzťahu k tvrdenej nemajetkovej ujme. V súlade s ustálenou judikatúrou súdov (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 185/2011 zo dňa 14.03.2012) povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia a až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania. Žalovaná poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/201/2007 zo dňa 30.07.2008, kde najvyšší súd okrem iného uviedol, že nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby (§11 Občianskeho zákonníka) sú vykonávané v medziach zákona. Žalobca v žalobe síce uvádza, že uvedený operačný výkon musel podstúpiť z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu v dôsledku trestného stíhania, avšak na základe týchto lekárskeho správ nemožno vylúčiť, že k zhoršeniu jeho zdravotného stavu mohlo dôjsť aj v dôsledku napr. nezdravého životného štýlu. V lekárskej správe FNŠP J.A.Reimana Prešov zo dňa 28.10.2011 sa udáva anamnéza hyperlipémie, čo znamená zvýšenie množstva tukov v krvi, pričom pacientovi sa zároveň odporúča diéta s obmedzením tukov. Nemožno tvrdiť, že k operácii srdca u žalobcu došlo jednoznačne a nepochybne v dôsledku proti nemu vedeného trestného stíhania. Je potrebné tiež poukázať na to, že žalobca uvádza spôsobenie psychickej ujmy spočívajúcej v dostavení sa stavov úzkosti, nepohody a neistoty, no toto svoje tvrdenie ničím nepodložil, k žalobe nepripojil relevantný dôkaz na preukázanie uvedenej skutočnosti - správu od lekára psychiatra, resp. psychológa. V prípade aspoň čiastočného vyhovenia žalobe navrhla, aby súd určil lehotu aspoň 30 dní od právoplatnosti rozsudku na splnenie povinností určenej rozsudkom.

4. Žalobca v replike uznesenie Najvyššieho súdu SR 4 M Cdo 15/2009. Uznesenie Najvyššieho súdu SR. K nálezu ÚS SR č. k. II. ÚS 163/2013-50 žalobca poukázal na ustálenú judikatúru, ktorá vyslovila právny názor, že súd rozhodujúci o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím nie je oprávnený sám posudzovať zákonnosť tohto rozhodnutia, ako rozhodnutia vydaného v inom konaní, ale je s poukazom na § 193 CSP viazaný zrušujúcim alebo meniacim rozhodnutím (porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 15.09.2005, sp. zn. 25Cdo 40/2005, rozsudok NS ČR zo dňa 30.08.2012, sp. zn. 29Cdo 2778/2010, rozsudok NS ČR zo dňa 24.07.2013, sp. zn. 30Cdo 443/2013). Prieskum zákonnosti je možný iba v rámci inštančného prieskumu odvolacím či dovolacím súdom a za podmienok stanovených

zákonom o Ústavnom súde (porovnaj rozsudok NS ČR zo dňa 24.07.2013, sp. zn. 30Cdo 443/2013). Viazanosť súdu zrušujúcim rozhodnutím vyplýva zo samotného znenia § 6 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z.z. Judikatúra sa opakovane vyslovila, že v prípade náhrady škody spôsobenej nezákonným uznesením o vznesení obvinenia a teda nezákonne vedeným trestným stíhaním, je potrebné dôvody, kedy jednotlivец nemá nárok na náhradu škody potrebné posúdiť analogicky podľa § 5 a 6 Zák. č. 58/1969 Zb. (teraz § 8 ods. 6 Zák. č. 514/2003 Z. z.) (rozsudok NS SR zo dňa 28.06.1993, sp. zn. ICdo 53/1993, Nález ÚS ČR zo dňa 11.04.2013, sp. zn. III.ÚS 2201/10). Za taký dôvod, by podľa § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. per analogiam bolo možné považovať aj to, že si osoba trestné stíhanie, resp. to, že voči nej bolo vznesené obvinenie zo spáchania prečinu alebo zločinu zavinila sama. Námietku, že si trestné stíhanie zavinil sám, považuje za neopodstatnenú, pretože ak orgány činné v trestnom konaní dospeli k záveru, že boli porušené povinnosti advokáta, mali vec postúpiť na disciplinárne konanie príslušnému orgánu. Ak tak nepostupovali, okrem iného porušili princíp „ultima ratio“. Poukázal na rozsudok NSČR zo dňa 29.05.2002, sp. zn. 25 Cdo 539/2002, kde je uvedené: „Zavinenie obvineného na začatí trestného stíhania proti nemu (t.j. na vydaní uznesenia o vznesení obvinenia) znamená, že obvinený svojím zavineným úkonom prispel k tomu, že trestné stíhanie proti nemu bolo či muselo byť začaté, teda, že jeho konanie bolo dôvodom začatia trestného stíhania proti nemu. Príčinnú súvislosť medzi začatím či vedením trestného stíhania a zavinením obvineného je potrebné hľadať nie v jeho konaní, ktorým mal podľa orgánov činných v trestnom konaní naplniť skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale v jeho inom chovaní pred začatím trestného stíhania, príp. v jeho priebehu, predovšetkým v jeho postoji voči orgánom činným v trestnom konaní, teda v tom, či svojim konaním alebo úkonmi procesného charakteru zapríčinil, že trestné stíhanie muselo byť začaté (alebo v ňom ďalej pokračované). Nejde o to, či sa obvinený dopustil, hoc aj zavinene, skutku pre ktorý bol stíhaný a ktorým vyvolal podozrenie, že bol spáchaný trestný čin, ale o to, či svojim iným alebo ďalším konaním ovplyvnil postup orgánov činných v trestnom konaní pred začatím trestného stíhania alebo v jeho priebehu tak, že bez tohto konania by k začatiu (pokračovaniu) trestného stíhania nedošlo, napr. uvádzaním nepravdivých skutočností...či predstieraním, že voči nemu sú dôvody na trestné stíhanie, aj keď objektívne neexistovali.“ K nálezu ÚS SR č. k. II. ÚS 163/2013-50 poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 Co 935/2015. Žalobca v replike zobral žalobu späť v časti úrokov z omeškania z nemajetkovej ujmy.

5. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 19.6.2019, č.k. 20C/43/2018-137, konanie o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5% zo sumy 150.000,- eur od 16.8.2018 do zaplatenia zastavil. (výrok I.) Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 28.502,91 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.502,91 eura od 16.8.2018 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok III.). Žalovanú zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok IV.).

6. V zákonom stanovenej lehote podal voči výroku III. napadnutého rozhodnutia odvolanie žalobca, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci, ako aj nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým dospel súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania. Žalobca namietal, že práve na základe vykonaného dokazovania bolo dôvodné dospieť k iným skutkovým zisteniam, z ktorých vyplýva závažnosť ujmy spôsobenej žalobcovi samotným trestným konaním. Mal za to, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil výšku priznaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, a to iba v rozsahu 1/6 ním uplatňovaného nároku, pričom z odôvodnenia rozsudku nie je žalobcovi zrejmé, na základe akých skutočností dospel k sume 25.000,- eur, ako primeranej sumy titulom náhrady nemajetkovej ujmy a vo zvyšnom rozsahu ním uplatnený nárok zamietol, preto v uvedenom rozsahu považoval rozhodnutie za nepreskúmateľné. Upriamil pozornosť na čl. 1497 - 1608 zo spisu Okresného súdu Prešov sp.zn. 1T/60/2006, kde sudcovia Okresného, ako aj Krajského súdu v Prešove vyjadrujú na prokurátorom vznesenú námietku predpojatosti dôvody, pre ktoré nechceli prejednávať obžalobu vedenú pod sp.zn. 1T/60/2006. Čo sa týka žalovaným tvrdenej skutočnosti, že trestné konanie si zavinil samotný žalobca svojim konaním, k tomuto uviedol, že trestné stíhanie voči jeho osobe sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, pretože skutok sa nestal, čo má podľa názoru žalobcu vplyv na základ jeho nároku na náhradu škody a na jeho výšku. Žalobca uviedol, že štát žaluje o náhradu škody z dôvodu, že po dobu 153 mesiacov bol bezdôvodne a nezákonne šikanovaný, obmedzený vo výkone povolania a zároveň mu bola spôsobená psychická trauma a zdravotná ujma, ako aj ujma v živote. Uviedol, že štát prostredníctvom orgánov činných v trestnom konaní riešil neoprávnené súkromnoprávne nároky p. Š.. Uviedol, že trestná vec vedená voči nemu nebola zložitá po skutkovej ani po právnej stránke a svojim konaním nedával dôvody na odročenie hlavných pojednávaní, práve naopak jeho postoj bol taký, aby sa

vec čo najskôr právoplatne skončila, pretože bol presvedčený o svojej nevine. Čo sa týka preukázania intenzity zásahu do práv žalobcu, tento uviedol, že nie je objektívne možné, aby po 15 rokoch mu niekto potvrdil ako sa bál, keď sa dozvedel, že mu hrozí trest od 5 do 12 rokov, pričom pri takejto sadzbe nie je možné uložiť podmienkový trest odňatia slobody. Taktiež uviedol, že mu nikto nepotvrdí ako prežíval to, že musel Krajskému súdu v Košiciach oznámiť, že pre začaté trestné konanie musí byť vyškrtnutý zo zoznamu správcov konkurznej podstaty. Poukázal aj na hanbu a rozpaky pred sudcami, ktorí sa mali vyjadriť o ich vzťahu k žalobcovi po prokurátorom vznesenej námietke predpojatosti, ako aj na traumy, ktorú zažíval pred komisiou Slovenskej advokátskej komory (ďalej len SAK) pri vypočúvaní dňa 6.5.2005, kde žiadal, aby mu SAK nepozastavila výkon advokácie. Obvinenie z uvedeného trestného činu považoval žalobca za osobnú tragédiu. Uviedol, že tieto skutočnosti sa po uplynutí 15 rokov už nedajú preukázať a pokiaľ by to súd chcel, uložil by na žalobcu nesplniteľné dôkazné bremeno, čím dôjde k porušeniu Čl. 36 ods. 3 Listiny. Žalobca namietal, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé ako súd vyhodnotil jeho obmedzenia a z čoho vychádzal pri posudzovaní závažnosti následkov pre žalobcu. V uvedenom rozsahu považoval rozsudok za nepreskúmateľný, a to vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania. Nesúhlasil so záverom súdu, ktorý prihliadol aj na tú skutočnosť, že žalobca nebol počas trestného stíhania pozbavený osobnej slobody. V súvislosti s uvedeným poukázal na to, že sa domáha nároku z dôvodu nezákonného rozhodnutia a nie z dôvodu obmedzenia osobnej slobody podľa § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z.. Záverom žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 754/2016 zo dňa 24.1.2017, v ktorom Ústavný súd SR vo veci pracovníka colnej správy považoval sumu 620,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy za primeranú. Žalobca taktiež poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 9C/49/2013, kde bola žalobkyňa za jeden mesiac trestného stíhania priznaná náhrada vo výške 620,- eur. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp.zn. 4Co/115/2018. Žalobca konštatoval, že ak by súd prvej inštancie pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z vyššie uvedených záverov, potom by považoval nárok žalobcu tak, ako bol uplatnený za dôvodný. Keďže súd nepostupoval podľa záverov vyššie uvedených rozhodnutí, potom mal žalobca za to, že vec nesprávne právne posúdil a navrhol napadnutý rozsudok vo výroku III. zmeniť tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 125.000,- eur v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

7. V zákonom stanovenej lehote podala voči výrokom II. a IV. napadnutého rozsudku odvolanie žalovaná, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci. Žalovaná konštatovala, že napriek tomu, že súd dospel k správnym skutkovým zisteniam a napriek žalovanou vzneseným námietkam, súd vec nesprávne právne posúdil. Mala za to, že neboli splnené podmienky na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi, z dôvodu, že podľa jej názoru je samotné konštatovanie porušenia práva postačujúcim zadostučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu. Poukázala na znenie ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré upravuje kritéria, podľa ktorých sa určuje výška nemajetkovej ujmy v peniazoch. Uviedla, že priznaná výška nemajetkovej ujmy nie je adekvátna závažnosti vzniknutej nemajetkovej ujmy a nie je primeraná ani vo vzťahu k následkom, ktoré žalobca mal pociťovať. Podľa názoru žalovanej, žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal vznik tak závažnej nemajetkovej ujmy, aby mu náležala finančná náhrada. Poukázala na to, že žalobca len svojou vlastnou výpoveďou preukazoval ako sa mu zmenil život, a to bez toho, aby tieto skutočnosti boli potvrdené čo i len jediným svedkom. Čo sa týka zdravotných komplikácií žalobcu, k týmto žalovaná uviedla, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi ich vznikom a rozhodnutím o vznesení obvinenia. Žalovaná taktiež poukázala na to, že žalobca naďalej počas trestného stíhania vykonával povolanie advokáta, pričom neuvádzal pokles záujmu o jeho právne služby, nemožno preto konštatovať, že by bol počas doby trvania trestného konania výraznejšie obmedzený čo sa týka spoločenského uplatnenia. Taktiež neboli žalobcom uvádzané ani zjavné a závažné následky v súkromnom živote. Žalovaná uviedla, že v neposlednom rade je potrebné prihliadať na okolností, za ktorých došlo k trestnému stíhaniu žalobcu. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 16.01.2020, č.k. 14Co/21/2019 - 183 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaniach napadnutých častiach, t.j. v časti II. výroku, ktorým žalobcovi proti žalovanej bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- eur, vo výroku III. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako aj vo výroku IV. o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V rozhodnutí uviedol, že závery prijaté prvoinštančným súdom nie sú dostatočne odôvodnené a nie je z nich zrejmé, na základe akých skutočností považoval súd prvej inštancie sumu 25.000,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy za primeranú a z akého dôvodu nad túto sumu žalobu o priznanie uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy zamietol. Podľa §

389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd zrušil rozsudok vo výroku II., ktorým súd priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- eur a vo výroku III., ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vzhľadom na závislosť výroku o trovách konania od výsledku rozhodnutia v zrušenej časti rozhodnutia, odvolací súd zrušil aj výrok o trovách konania.

9. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a listinnými dôkazmi a to: Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na č.l. 5-7, Podacím lístkom na č.l. 7-8, Zmluvou o poskytovaní právnych služieb na č.l. 9, Uznesením úradu špeciálnej prokuratúry na č.l. 10-11, Uznesením Krajského súdu v Prešove na č.l. 12-16, Uznesením Krajského súdu v Košiciach na č.l. 17, Uznesením Krajského súdu v Košiciach na č.l. 18, Uznesením Generálnej prokuratúry na č.l. 19-20, Uznesením Krajského riaditeľstva policajného zboru na č.l. 21, Upovedomením o zápise do zoznamu správcov na č.l. 22, Rozhodnutím ministra spravodlivosti na č.l. 24, Rozhodnutím Slovenskej advokátskej komory na č.l. 25, Rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti na č.l. 26, Prepúšťacou správou na č.l. 27, Prepúšťacou správou na č.l. 28, Potvrdením o úhrade na č.l. 29, Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na č.l. 30-31, Obžalobou na č.l.32-35, Faktúrou na č.l. 36-37, Vyjadrením žalovanej na č.l. 95-101, Rozsudkom Okresného súdu Prešov na č.l.70-78, Daňovým priznaním na č.l. 80-88, vyjadrením žalobcu na č.l. 115-117, Vyjadrením žalobcu na č.l. 123, Výmenným listom - poukazom na č.l. 124, zo spisu 1T/60/2006: Návrhom na odňatie a prikázanie veci zo dňa 7.7.2006 na č.l. 1497-1498, listom - Vrátenie spisu na č.l. 1500, Oznamením o zaujatosti sudcov na č.l. 1506-1057, Vyjadrenie sudcov Krajského súdu v Prešove na č.l. 1510-1512, listom - Vrátenie spisu na č.l. 1514-1515, listom - Žiadosť o výnimku z pravidiel pre určenie zákonného sudcu na č.l. 1519, listom adresovaným predsedovi Krajského súdu na č.l. 1521, Žiadosťou o výnimku z pravidiel pre určenie zákonného sudcu na č.l. 1522, Oznamením o zaujatosti sudcu na č.l. 1524, Žiadosťou o pridelenie členov senátu na č.l. 1525, Opatrením na č.l. 1526, Uznesením o vylúčení sudcu na č.l. 1528-1529, Žiadosťou o pridelenie členov senátu na č.l. 1530, Opatrením na č.l. 1531, Uznesením o vylúčení sudcov na č.l. 1533-1534, Žiadosťou o výnimku z pravidiel pre určenie zákonného sudcu na č.l. 1535, Vyjadrením zaujatosti na č.l. 1537, Žiadosťou o pridelenie členov senátu na č.l. 1539, Opatrením na č.l. 1540, Uznesením o vylúčení sudcu na č.l. 1542-1543, Žiadosťou o pridelenie členov senátu na č.l. 1544, Opatrením na č.l. 1545, Uznesením o vylúčení sudcu na č.l. 1547-1548, Žiadosťou o výnimku z pravidiel pre určenie zákonného sudcu na č.l. 1549, Vyjadrením sudcov Okresného súdu v Prešove na č.l. 1552-1554, Oznamením o zaujatosti na č.l.1556, Návrhom na odňatie a prikázanie veci na č.l. 1557, Oznamením o zaujatosti sudcu na č.l. 1558, Žiadosťou o pridelenie členov senátu na č.l. 1559, Rozhodnutím predsedu Krajského súdu na č.l. 1560, Uznesením o vylúčení sudcu na č.l. 1563-1564, Žiadosťou o pridelenie členov senátu na č.l. 1565, Rozhodnutím predsedu Krajského súdu na č.l. 1566, Uznesením o neodňatí veci na č.l. 1569-1572, Uznesením o vylúčení sudcu na č.l. 1580-1581, Oznamením o zaujatosti sudcu na č.l. 1588, Žiadosťou o pridelenie členov senátu na č.l. 1589, Rozhodnutím predsedu Krajského súdu na č.l. 1590, Oznamením o zaujatosti sudcu na č.l. 1591, Doplnením k oznámeniu zaujatosti na č.l. 1592, Žiadosťou o pridelenie členov senátu na č.l. 1593, Rozhodnutím predsedu Krajského súdu na č.l. 1594, Uznesením na č.l. 1596-1598, Uznesením o vylúčení sudcu na č.l. 1601-1602, Žiadosťou o pridelenie členov senátu na č.l. 1603, Rozhodnutím predsedu Krajského súdu na č.l. 1604, Uznesením o vylúčení na č.l. 1606-1608, Odvolaním žalovanej na č.l. 147-152, Odvolaním žalobcu na č.l. 154-157, listom - Pozvanie na rokovanie na č.l. 158, Vyjadrením žalobcu na č.l. 167, Doplnením rozsahu odvolania na č.l. 180-181, Vyjadrením žalobcu na č.l. 195-203, Vyjadrením žalovanej na č.l. 209-212, Vyjadrením žalobcu na č.l. 220, Výpoveďou H. H. na č.l. 225, Čestným prehlásením E. E. H. na č.l. 228-229, Vyjadrením žalobcu na č.l. 234, Rozsudkom Okresného súdu Prešov na č.l. 235-236, Dohodou o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov na č.l. 237, Rozsudkom Okresného súdu Prešov na č.l. 238, Dohodou o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva na č.l. 239, listom H. H. na č.l. 248-249, Vyjadrením žalobcu na č.l. 251, Potvrdením o podaní daňového priznania na č.l. 252-261 a zistil tento skutkový stav:

10. Vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Prešove uznesením zo dňa 15. novembra 2004, ČVS: KRP-5/OEK-2004 podľa § 163 ods. 1 Tr. poriadku účinného do 31.12.2005 vzniesol obvinenie žalobcovi pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 Tr. zákona účinného do 31.12.2005, lebo na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že žalobca ako bývalý právny zástupca H. Š., X. XX.X.XXXX, L. J., N. J. Č. XX, ktorú zastupoval na základe splnomocnenia v súdnych konaniach 9C/221/96 a 9C/405/97 na OS v Prešove, po tom, čo na jeho účet zriadený vo VÚB, a.s., pobočka Prešov, č. XXXXXXXXXXX/XXXX boli prevedené finančné prostriedky prisúdené z týchto sporov H. Š. z účtu č.XXXXXXXXX/XXXX Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR dňa 17.1.1997 vo výške 5.190.600,-Sk

a dňa 16.3.1998 vo výške 3.823.063,90,-Sk, tieto poukázal dňa 28.1.1997 vo výške 2.500.000,-Sk a dňa 20.3.1998 vo výške 1.811.500,- Sk na účet H. Š. zriadený vo VÚB a.s., pobočka Prešov č. XXXXXXXXXXX/XXXX, kde ale ostatné finančné prostriedky v celkovej výške 4.702.163,90,-Sk použil pre vlastnú potrebu, čím H. Š.K. spôsobil svojím konaním škodu vo výške 4.702.163,90,-Sk. Z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia vyplýva, že vyšetrovateľ PZ preveroval vec podozrenia z trestného činu sprenevery a uznesením zo dňa 28.02.2002 podľa § 159 ods. 1 Tr. por. účinného do 31.12.2005 vec z podozrenia trestného činu sprenevery odložil. Uznesením zo dňa 18.10.2002 vyšetrovateľ rozhodol o odmietnutí veci podľa § 159 ods. 1 písm. c) Tr. por., pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania. Dozorujúci prokurátor na základe sťažnosti uvedené uznesenie zrušil a uložil vyšetrovateľovi PZ vydať uznesenie o začatí trestného stíhania v zmysle § 160 ods. 1 Tr. por. účinného do 31.12.2005.

11. Proti vznesenému obvineniu žalobca podal prostredníctvom obhajcu sťažnosť. Prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky uznesením zo dňa 20. septembra 2005 IV/3 GPt 806/04-16 podľa § 148 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku účinného do 31.12.2005 sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

12. Žalobca dňa 23.11.2004 uzatvoril s E.. C. X. zmluvu o poskytovaní právnych služieb pri jeho obhajobe a udelil zvolenému obhajcovi splnomocnenie na jeho obhajobu.

13. Dňa 03.07.2006 prokurátor Krajskej prokuratúry v Prešove podal na Okresný súd Prešov obžalobu na žalobcu pre pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 Tr. zákona účinného do 31.12.2005.

14. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 13.1.2017, sp. zn. 1T/60/2016 bol žalobca oslobodený spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry v Prešove Kv 14/04 zo dňa 14.06.2006, doručenej na Okresný súd Prešov dňa 03.07.2006, pre skutok kvalifikovaný ako pokračovať; trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 Trestného zákona účinného do 31.12.2015, ktorého sa mal dopustiť tak, že ako advokát a právny zástupca svojej klientky a súčasne navrhovateľky H. Š., ktorú zastupoval na základe ňou udeleného plnomocnenstva zo dňa 4. novembra 1996 v súdnom spore vedenom na Okresnom súde v Prešove pod c. konania 9C 221/96 proti odporcovi Ministerstvu pre správu a privatizáciu národného majetku SR v Bratislave o určenie neplatnosti vyvolávacej ceny prevádzkovej jednotky s príslušenstvom po tom, čo bolo rozhodnuté o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku č. 9C 221/96-14 sumu 5.190.600,- Sk. nadiktoval do zápisnice o pojednávaní dňa 19.12.1996 namiesto podnikateľského účtu advokátskej kancelárie číslo svojho osobného účtu č. XXXXXXX-XXX/XXXX vedeného VUB, a.s. Bratislava pobočka Prešov, kde mu boli tieto peniaze dňa 17.11.1997 poukázané odporcom na jeho osobný účet, rovnako tak a i v súdnom spore vedenom na Okresnom súde v Prešove pod číslom konania 9C 405/97, kde vystupoval taktiež ako právny zástupca svojej klientky a súčasne navrhovateľky H. Š. proti odporcovi Ministerstvu pre správu a privatizáciu národného majetku SR v Bratislave, po tom čo bolo rozhodnuté rozsudkom o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke sumu 3.823.065,90 Sk v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku nadiktoval do zápisnice o pojednávaní dňa 29.1.1998 namiesto podnikateľského účtu advokátskej kancelárie číslo svojho osobného účtu č. XXXXXXX-XXX/XXXX vedeného VUB, a.s. Bratislava pobočka Prešov, kde mu boli takto prisúdené peniaze v plnej výške dňa 16.3.1998 zo strany odporcu aj poukázané, pričom z takto dvakrát bezhotovostne mu poukázaných finančných prostriedkov odporcom, previedol bezhotovostne v pobočke VÚB, a.s. Prešov dňa 28.1.1997 H.A. Š. na číslo jej osobného účtu č. XXXXXXX-XXX/XXXX vedenom vo VÚB, a.s. Bratislava, pobočka Prešov sumu 2.500.000,- Sk a dňa 20.3.1998 tým istým spôsobom a v tej istej pobočke banky jej previedol na osobný účet sumu 1.811.500,- Sk, avšak ostatné takto poukázané mu odporcom finančné prostriedky použil pre svoju osobnú potrebu, čím takto H. Š. spôsobil škodu vo výške najmenej 4.702.163.00 Sk, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca stíhaný.

15. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 24.10.2017, č.k. 5To/21/2017 - 1525 podľa § 319 Tr. poriadku zamietol odvolanie prokurátora a podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku zamietol odvolanie poškodenej H. Š. proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 13.01.2017 sp. zn. 1 T 60/2006.

16. Rozhodnutím Slovenskej advokátskej komory zo dňa 5.11.2014, č. 34-2858/14 bol žalobca vylúčený zo zoznamu advokátov s účinnosťou od 5.11.2014.

17. Žalobca bol zapísaný do zoznamu správcov konkurznej podstaty pod číslom 8/93, o čom ho upovedomil Krajský súd v Košiciach podaním zo dňa 13.05.1993, Spr. 1346/93.

18. Rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 06.09.2005 číslo 708/2005-52 SKP mal pozastavený výkon správcovskej činnosti podľa § 25 ods. 2 písm. a) v spojení s ods. 6 zákona č. 8/2005 Z.z. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia je konštatované, že dňa 18.08.2005 žalobca doručil Ministerstvu spravodlivosti SR čestné vyhlásenie správcu konkurznej podstaty, v ktorom oznámil, že je trestne stíhaný pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zákona účinného do 31.12.2005 na základe uznesenia KR PZ Prešov, ČVS: KRP- 5/OEK-2004. V uvedenom rozhodnutí sa tiež konštatuje, že žalobca je stíhaný aj pre trestný čin nepriamej korupcie podľa § 162a ods. 1 Tr. zákona účinného do 31.12.2005 na základe uznesenia Prezídia PZ, ČVS: PPZ-4/BOK-V-I-2004.

19. Ministerstvo spravodlivosti SR rozhodnutím zo dňa 09.11.2005, č. 708/2005-52 SKP zamietlo rozklad žalobcu a potvrdilo rozhodnutie o pozastavení výkonu správcovskej činnosti

20. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.10.2005 sp. zn. 7 K 115/2004 bol žalobca ustanovený za správcu konkurznej podstaty. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10.11.2005 č. k. 7K/115/2004-60 žalobca bol zbavený funkcie správcu konkurznej podstaty.

21. Žalobca pred podaním žaloby požiadal žalovanú, zastúpenú generálnou prokuratúrou SR, o náhradu škody v rámci predbežného prerokovania nároku podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a to písomným podaním zo dňa 9.4.2018. Nárok na náhradu škody žalobca špecifikoval ako náhradu trov obhajoby v sume 3.502,91 eura a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 150.000,- eur. Generálna prokuratúra SR, listom zo dňa 8.8.2018, žiadosť žalobcu o náhradu škody odmietla. Podľa pečiatky na liste, tento bol doručený žalobcovi dňa 15.8.2018.

22. Žalobca pri svojom výsluchu uviedol, že policajt raz odložil trestné stíhanie a druhý krát odmietol a až na pokyn prokurátora začal trestné stíhanie. Vtedy si uvedomil, aká sadzba mu za to hrozila. Napriek tomu, že bol dva krát oslobodený, jeden krát zastavený, tak žalovaná nechce nahradiť škodu. Pokiaľ ide o to všetko, aké obmedzenia mu boli spôsobené, tak napr. 40 sudcom sa nemohol pozrieť do očí. Rovnako aj kolega sa ho spýtal, že prečo nebol na školení ohľadne konkurzu. Alebo napr. príde na predsedníctvo advokátskej komory a má im vysvetľovať, že čo sa všetko stalo. Pokiaľ ide o zdravotný stav, tak mal o 53 mm zväčšenú aortu. Každý lekár by vedel potvrdiť, že je to následok stresu. Ďalej uviedol, že 16.novembra 2011 bol operovaný na srdce. Tam mu vymenili chlopňu a aortu. Potom mal dve operácie hlavy lebo mu zatiekla krv do hlavy. Bolo to v decembri 2013 a januári 2014. Nenavštevoval psychiatra alebo psychológa, keďže si myslel že to zvládne sám. Nebude zo seba robiť duševne chorého človeka. Nakoniec dodal, že správcom nebol od r. 2005. Prestal robiť trestné veci okrem dvoch, kde bol ustanovený a bol problém chodiť aj do civilných vecí, kde hrozilo riziko, že niekto by to mohol vykričať. Nakoniec to vzdal a nechal sa vyškrtnúť.

23. Žalobca v konaní predložil poukaz, podľa ktorého od 18.8.2008 užíval liek na spanie.

24. Podľa daňových priznaní žalobca za rok 2002 vykazoval príjem pred zdanením 1.372.264,- Sk (45.550,- eur), za rok 2003 bol príjem žalobcu pred zdanením 9.054.514,- Sk (300.554,80 eura), za rok 2004 bol príjem pred zdanením 4.877.813,- Sk (161.913,- eur). Podľa potvrdení o podaní daňového priznania mal žalobca za rok 2005 a 2006 základ dane vo výške 0,- eur, za rok 2007 vo výške 228.101,- eur, za rok 2008 vo výške 323.365,- eur, za rok 2009 vo výške 0,- eur, za rok 2010 vo výške 132,- eur, za rok 2011 vo výške 0,- eur, za rok 2012 vo výške 16.186,85 eura, za rok 2013 vo výške 7.861,- eur a za rok 2014 vo výške 24.188,60 eura.

25. Svedok E.. E. E. pri svojom výsluchu uviedol, že žalobcu pozná od r. 1995 ako seriózneho advokáta, od ktorého sa veľa naučil. Spolupracovali spolu, pracovali ako správcovia konkurznej podstaty. V roku 2004 bol obvinený na základe vykonštruovaných obvinení a to, že vraj za nepriame úplatkárstvo. V roku 2017 bol oslobodený. V roku 2005- 2006 boli so žalobcom prerušené všetky kontakty. Advokáti prerušili všetky kontakty, nakoľko na neho pozerali ako na kriminálnika. Následne ho aj Krajský súd vymazal zo zoznamu správcov konkurznej podstaty. V roku 2010, keď sa s ním snažil skontaktovať, tak bol práceneschopný. Nedalo sa s ním skontaktovať. Vtedy bol v zlom psychickom stave. Sa s ním v tej dobe skontaktoval iba cez prešovských advokátov, ktorí mu povedali, čo sa s ním stalo. Predtým

sa stretávali, rozoberali rôzne otázky jednak z trestného práva a konkurzného práva. Trestné konanie na ňom zanechalo veľmi vážne zdravotné následky. Stretávali sa z rôznych dôvodov, rôznych životných jubileí do roku 2007. Od vtedy nie. Ako sa dozvedel, bolo to zo zdravotných dôvodov žalobcu. Pýtali sa ho na žalobcu napr. na konkurznom oddelení na Krajskom súde, z akého dôvodu bol vymazaný zo zoznamu správcov. Ďalej sa neho pýtali aj rôzni advokáti. Mimo advokátov nikto. Vzťah s ním sa nezmenil.

26. Svedok E.. Y. L. pri svojom výsluchu uviedol, že od r. 1995 sa pohybuje v právnickej oblasti. Bol zapísaný ako advokát a žalobcu vnímal ako vzor. Často sa s ním aj radil. Rovnako sa stretávali na rôznych školeniach ako správcovia konkurznej podstaty. Tak sa dozvedel o tom, že má problém. Chápal to ako zarážajúce, že sa dostal do takého postavenia. Prestali sa kontaktovať na viac ako rok. Vtedy keď odo neho žiadali, aby odporučil nejakého advokáta, tak jeho neodporučal vzhľadom na vzniknutú situáciu. Rovnako žalobca nenavštevoval školenia a ani spoločenské akcie. Na školeniach keď sa to pýtali, tak im odpovedal, čo počul. Títo ho však následne na základe toho spochybňovali.

27. Svedok E.. Y. G. pri svojom výsluchu uviedol, že so žalobcom sa pozná viac ako 30 rokov. Bližšie sa spoznali, keď bol správca konkurznej podstaty. Chodili spolu na porady do Piešťan a Tatier. Keď žalobca začal vynechávať porady sa zaujímal, čo sa stalo. Dozvedel sa o tom, že je začaté voči nemu trestné stíhanie. V jeho očiach bol teda pochybný a v meste keď ho mal stretnúť, tak radšej prešiel na druhú stranu. Na žalobcu sa ho pýtali a keď sa o tom dozvedeli, tak mali voči žalobcovi odstup. Rovnako sa zmenilo voči žalobcovi aj ich správanie, tak ako svedka. Ich priateľstvo to naštrbilo. Pred začatím trestného stíhania sa stretávali veľmi často. Chodili spolu do G. na kávičku. Potom keď sa však dozvedel, že sa začalo trestné stíhanie, už to bolo menej, už aj nachádzal dôvod, prečo sa s ním nestretnúť.

28. Svedok E.. L. F. pri svojom výsluchu uviedol, že žalobcu pozná od roku 1986, kedy nastúpil na pozíciu prokurátora. V tom čase žalobca pôsobil ako advokát. Stretávali sa na rôznych spoločenských aktivitách ako je futbal alebo plesy. Patril medzi popredných advokátov a to z dôvodu toho, že zastupoval známe osobnosti a často bol aj úspešný. Od roku 1991 pôsobil ako advokát, kde sa stretávali na spoločenských udalostiach. Žalobca na neho pôsobil ako seriózna osoba. O žalobcovi sa ľudia vyjadrovali s rešpektom. V roku 2013 nastúpil na Krajskú prokuratúru. Vtedy sa začali šíriť fámy o tom, že žalobca neposkytol radu a mal obrať svoju klientku. Kolegovia v rámci debát mali narážky ako s ním mohol vychádzať, že je to neseriózný človek. Keď odporučal žalobcu ako advokáta, tak dva krát sa mu stalo, že odmietli ísť za žalobcom vzhľadom k tomu, že má zlé meno v Prešove. Na žalobcu sa pýtali napríklad podnikatelia, že čo s ním je.

29. Svedok E.. E. S. pri svojom výsluchu uviedol, že žalobcu pozná od roku 1988, keď nastúpil na prokuratúru. Prichádzali spolu do styku v pracovných veciach. Od r. 1992 sa stal advokátom. V Prešove pôsobil pán Č., ktorý tu mal viacej spoločností, kde preňho robil aj žalobca. Teda viac prichádzali do styku a sa aj viac zblížili. Boli spolu aj na viacerých plesoch. Stretávali sa aj na káve. Následne sa stal aj správcom konkurznej podstaty, kde spolu prichádzali do styku ešte viac a spolu sa aj radili. Od r. 1999 do roku 2004 mal aj on problémy s jedným konkurzom a vtedy začali aj problémy žalobcu. Spolu sa o tom aj bavili, rozoberali to. Žalobca sa mu sťažoval. Keďže sa to roznieslo aj po meste, od pána Č. ubúdali poverenia. Svedok robil trestné veci a žalobca civilné a obchodné veci a keď niekto za ním prišiel, aby odporučil advokáta, tak mu doporučoval žalobcu. S tým, že už aj niektorí vedeli o jeho problémoch. Keďže sa to so žalobcom vlieklo niekoľko rokov, tak to spolu riešili. Bolo z neho cítiť napätie. Došlo k zmene jeho správania. Uzavrel sa do seba a nakoniec skončil ako správca. Nakoľko mal klienta, voči ktorému sa viedlo 10 rokov trestné stíhanie, tak to porovnať. Predtým bol žalobca komunikatívnejší, veselší. Postupne to ubúdalo. Riešil čo bude ďalej. Teda zanechalo to na ňom stopy. Ubudlo mu prípadov. Už mu neposielal toľko klientov, keďže nevedel, či tie kauzy aj dokončí. Na žalobcu sa dotazovali aj iné osoby ako právnického prostredia, a to z podnikateľského alebo lekárskeho prostredia. Vzťah so žalobcom sa napriek trestnému stíhaniu nezmenil.

30. Svedok E.. E. Y. pri svojom výsluchu uviedol, že vedel že má žalobca problémy, nakoľko v tej dobe bolo veľmi málo advokátov. Medzi kolegami bolo pretraktované, že žalobca má problémy v trestnoprávnej rovine. V roku 2004 alebo 2005 zastupoval klienta, ktorý mal problém so spoločníkmi, nakoľko chceli dať firmu do konkurzu. Zastupoval tohto spoločníka a vtedy zistil, že tento udelil generálnu plnú moc pre žalobcu. Klient sa ho vtedy dotazoval, či nevie o nejakých problémoch žalobcu v trestnoprávnej rovine. Povedal, že áno, ale nevedel viac k tomu povedať. Po určitom čase sa ho opäť na

to opýtal a vtedy mu povedal, že si nemôže dovoliť, aby ho zastupoval advokát, ktorý má trestnoprávne problémy. Tento vypovedal žalobcovi plnomocenstvo a pri odovzdávaní agendy sa stretol so žalobcom. Jedná o spoločnosť so zahraničnou účasťou a keď sa dozvedeli o tom, že má žalobca trestnoprávne problémy v súvislosti s podvodom, tak to nemohli akceptovať. Ďalej uviedol, že keď bol v Prešove, tak a sem tam stretli so žalobcom v G. na káve. Poukázal na to, že si všimol, že po vznesení obvinenia žalobca ako keby chradol. Predtým, keď sa stretli, tak zavtipkoval a potom sa zmenil. Nakoniec poukázal na jednu okolnosť, ktorá sa stala. Žalobca zastupoval klienta. Potom mu vypovedal plnú moc a klient bol úspešný na Najvyššom súde, pričom žalobcovi mali v tom čase prináležať trovy konania. Keď mu to oznámil, tak tento povedal, že už radšej ani nejde do tej firmy vzhľadom na to, ako došlo ku ukončeniu spolupráce. Predpokladá, že to bolo kvôli tomu, keď sa na neho pozeralo ako niekto, kto má problémy s podvodom.

31. Svedok E.. E. H., syn žalobcu, pri svojom výsluchu uviedol, že v roku 2000 začal študovať v Prahe na univerzite. V 2003-tom mu otec oznámil, že bolo začaté trestné stíhanie a že na neho podala trestné oznámenie pani Š., ktorá bola jeho dlhoročná klientka a sa aj kamarátili. Prekvapilo ho to. S otcom to riešili, trápilo ho to. Riešil aké to bude mať následky. Obával sa, že môže prísť o licenciú. V roku 2003-2004 to riešil otec aj s mamou. Opakovane sa hádali. Vzťah sa medzi nimi zhoršoval a v roku 2004 matka odišla z rodinného domu. Toho trápilo aj to, že odkiaľ bude mať peniaze, ak by mal zaplatiť pani Š.. Bolo od cca 4 - 5 miliónov. Riešil to aj z dôvodu toho, že manželstvo sa rozpadlo a keďže sa riešilo rozdelenie BSM. V 2005-tom skončil školu. Pôvodne chcel ísť ako advokátsky koncipient tu do Prešova, avšak vzhľadom na to, aká bola situácia, a že otec prišiel o klientelu, potom čo rok bol ešte v zahraničí, sa rozhodol, že bude pôsobiť v Prahe. V roku 2009 mal svadbu. Vtedy otec keď prišiel na túto svadbu, tak neriešil nič iné ako iba túto trestnú vec. Začal sa mu zhoršovať zdravotný stav a to napriek tomu, že veľa športoval a nefajčil. Pripisujeme to práve tomuto trestnému stíhaniu. Zároveň pripisuje trestnému stíhaniu aj to, že klienti sa mu prestali ozývať. Svedok má za to, že príčinou rozvratu manželstva bolo práve trestné stíhanie, keďže otec bol na tom psychicky zle. Báľ sa o peniaze, kariéru a budúcnosť. Napätie v rodine stúpalo a medzi sebou sa hádali, čo nakoniec viedlo k tomu, že matka požiadala o rozvod. Ďalej uviedol, že predtým mal množstvo klientov. Športoval. Aj spolu športovali. Potom už spolu nič nerobili. Nebol na nich príjemný. Psychická pohoda išla dole. Hádky. Na otca sa pýtali aj priatelia svedka, keďže niektorých rodičov z nich aj zastupoval. Pýtali sa, čo mal za problémy, že počuli, že niekoho okradol, tak im na tom povedal, že to nie je pravda. Niektorí z tohto dôvodu s ním sa prestali kontaktovať. Nakoniec uviedol, že jeho vzťah s otcom sa zhoršil.

32. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

33. Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2008 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

34. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

35. Podľa § 4 ods. 1 písm. e) zákona č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu⁴⁾ v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

36. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

37. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

38. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

39. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

40. Podľa § 17 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z. z., Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a). V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

41. Podľa § 27b zákona č. 514/2003 Z.z., Zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje predpismi účinnými do 31. decembra 2008.

42. Podľa § 25 zákona č. 514/2003 Z. z., Ak nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone osobitným predpisom.12).

43. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, na výpočet odškodnenia, ak ide o ujmu na zdraví, sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu upravujúceho poskytovanie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia;1) náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia nemožno zvýšiť.2) Ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Ak právo na odškodnenie majú viacerí poškodení, rozdelí sa uvedená suma medzi nich rovnakým dielom. Poškodený trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania má nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy.

44. Podľa § 6 zákona č. 215/2006 Z. z., celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

45. Podľa § 12 ods. 2 zákona č. 274/2017 Z.z., o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násillného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy.12) Ak je obetí násillného trestného činu viac, suma odškodnenia sa medzi nich rozdelí rovnakým dielom.

46. Keďže výroky rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 19.6.2019, č.k. 20C/43/2018 - 137, ktorým konanie o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5% zo sumy 150.000,- eur od 16.8.2018 do zaplatenia zastavil (výrok I.) a žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 3.502,91 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.502,91 eura od 16.8.2018 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.), nadobudli právoplatnosť. V predmetnom konaní teda už bola právoplatne priznaná náhrada škody spočívajúca vo vzniku trov obhajoby v trestnom konaní po vznesení obvinenia, za ktorú zodpovedá žalovaná. Predmetom konania po zrušení rozsudku zostalo rozhodnúť o náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 150.000,- eur.

47. Ako vyplýva z ust. § 17 zákona č. 514/2003 Z. z., priznanie nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy pri konštatovaní porušenia práva (nezákonného rozhodnutia/ nesprávneho úradného postupu), ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením pre poškodeného, pričom zásah tejto intenzity musí žalobca preukázať. Nemajetková ujma má byť určitou náhradou za protiprávny

stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. Jej výšku určuje súd úvahou s prihliadnutím na závažnosť spôsobenej ujmy.

48. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že u žalobcu nie je dostatočným zadostučinením len konštatovanie porušenia práva, pretože došlo k závažným následkom v jeho živote. Súd vzal do úvahy jednak osobu poškodeného, ktorý doposiaľ viedol bezúhonný život. Pred začatím trestného stíhania pôsobil ako dlhoročný skúsený advokát, ktorý požíval dobrú povesť nielen medzi kolegami advokátmi, ale aj v rámci celej právnickej obce. Ďalej súd vzal do úvahy aj okolnosti, za ktorých došlo k ujme u žalobcu, keď sa jednalo o začatie trestného stíhania a vznesenia obvinenia vo veci závažnej trestnej činnosti (žalobcovi hrozil nepodmienečný trest odňatia slobody, keďže za trestný čin zákon stanovoval trestnú sadzbu od 5 do 12 rokov). Bolo preukázané, že trestné stíhanie malo negatívny dopad na profesijný život žalobcu, keď mal rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 06.09.2005 číslo 708/2005-52 SKP pozastavený výkon správcovskej činnosti. Z vykonaného dokazovania taktiež vyplynulo, že v dôsledku trestného stíhania žalobcovi ubudlo klientov, došlo zníženiu jeho finančných príjmov a v konečnom dôsledku trestné stíhanie, ako vyplynulo z jeho výsluchu, viedlo k tomu, že sa nechal vyškrtnúť zo zoznamu advokátov. Trestné stíhanie malo vplyv aj na správanie žalobcu, keď došlo k zmene jeho správania, bolo z neho cítiť napätie a uzavrel sa do seba. Z výpovede svedka E. E. H., syna žalobcu, vyplynulo, že trestné stíhanie bolo príčinou rozvratu manželstva žalobcu. Na strane druhej, súd prihliadol na skutočnosť, že počas trestného stíhania osobná sloboda žalobcu nebola obmedzená. Taktiež v konaní nebolo preukázané, aby tvrdené poškodenie zdravia žalobcu bolo v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania.

49. V predmetnej veci je prvoinštančný súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý uviedol, že aj keď ustanovenie § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. konštatuje, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred 1.1.2009, sa spravuje predpismi účinnými do 31.12.2008, pričom ustanovenie § 17 zákona č. 514/2003 Z.z., v znení účinnom do 31.12.2008, neobsahovalo maximálnu povolenú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú súd mohol priznať titulom nemajetkovej ujmy za ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, možno ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., v aktuálne účinnom znení, považovať za akési vodítko pri priznávaní samotej výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Aktuálne platné znenie ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. zakazuje priznať výšku nemajetkovej ujmy nad výšku odškodnenia obete násilného trestného činu. Je nevyhnutné si uvedomiť, že v prípadoch obetí násilných trestných činov môže dôjsť aj k závažnému zásahu do zdravia či dokonca života, preto možno považovať za primerané, aby odškodnenie za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nebolo vyššie ako odškodňovanie za trvalé následky na zdraví či dokonca za život. V opačnom prípade by vznikal rozpor s tézou, že ľudský život má najvyššiu hodnotu, od ktorej je nevyhnutné odvodzujú ostatné hodnoty. Aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva by priznaná finančná náhrada napr. v konaniach o ochranu osobnosti nemala byť neprimeraná iným finančným kompenzáciám - napríklad výške náhrady za utrpenie a bolesť (ktoré boli spôsobené napr. telesnými zraneniami - Karhuvaara a Iltalehti v. Fínsko). Podobne aj Najvyšší súd SR už vo vyššie konštatovanom rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/171/2005 zo dňa 27.4.2006 uviedol, že priznávanie premrštených súm by mohlo viesť k bezdôvodnému obohacovaniu sa a dokonca by mohlo bagatelizovať niektoré ujmy na iných základných právach.

50. Súd preto pri priznávaní nemajetkovej ujmy zohľadnil, že osobitným predpisom upravujúcim výšku náhrady poskytovanej osobám poškodeným násilnými trestnými činmi, bol až do 31.12.2017 zákon č. 215/2006 Z.z., podľa ktorého v zmysle ust. § 5 veta druhá: Ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy, a podľa ktorého v zmysle ust. § 6: Celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. S účinnosťou od 1.1.2018 týmto osobitným zákonom je zák. č. 274/2017 Z.z., ktorý zrušil zákon č. 215/2006 Z.z. v znení neskorších zmien a predpisov (§ 37) a ktorý vo svojom ust. § 12 ods. 2 veta prvá stanovuje: Ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy.; podľa ust. § 13 tohto zákona: Celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. V oboch prípadoch sa suma odškodnenia odvíja od minimálnej mzdy. Minimálna mzda v čase začatia trestného stíhania bola vo výške 201,82 eura a v čase rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorým zamietol odvolanie prokurátora a odvolanie poškodenej, vo výške 435,- eur (rok 2017). Maximálna výška odškodnenia by tak predstavovala sumu 21.750,- eur.

51. Súd teda vychádzal z toho, že ak zákonodarca po 1.1.2009 určil maximálnu hranicu náhrady pri usmrtení človeka do výšky 50 násobku sumy životného minima, v takom prípade náhrada škody spôsobená ujmom na osobnou, rodinnom a pracovnom živote poškodeného nezákonným rozhodnutím sa nemôže ani približovať k takejto sume, ak nie sú preukázané skutočne závažné následky nezákonného rozhodnutia. Ako už bolo vyššie uvedené v konaní nebolo preukázané, aby poškodenie zdravia žalobcu bolo v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania. Súd nespochybňuje, že trestné stíhanie malo nepochybne vplyv na život žalobcu, avšak nemôže byť odškodnenie za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nepomerne vyššie ako odškodňovanie za trvalé následky na zdraví či dokonca za život. Vychádzajúc z uvedených úvah, súd potom považoval za spravodlivé priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 10.000,- eur, ktorú súd s prihliadnutím na popísané okolnosti prípadu, osobu žalobcu a jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žil a pracoval, s prihliadnutím na závažnosť ujmy a závažnosť následkov v jeho súkromnom a pracovnom uplatnení, dĺžku trestného stíhania, považoval za primeranú. Súd tak žalobcovi priznal ako náhradu nemajetkovej ujmy sumu 10.000,- eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

52. Podľa § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

53. Podľa § 232 ods. 4 CSP, ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

54. Lehota na plnenie je 3 dni, pričom plynie od právoplatnosti rozsudku. Lehota na plnenie (tzv. paričná lehota) môže byť tiež rozhodnutím súdu predĺžená, ak to odôvodňujú konkrétne okolnosti prípadu, spravidla v prípadoch, keď je splnenie uloženej povinnosti v lehote 3 dní objektívne nemožné.

55. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 232 ods. 3 CSP a dôvodov, uvedených vo vyjadrení k žalobe, súd určil žalovanej dlhšiu lehotu 30 dní na plnenie, ktorá má slúžiť na technické zabezpečenie potrebných finančných prostriedkov v záujme splnenia povinnosti v súdom určenej lehote.

56. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci v spojení s § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Žalobca bol úspešný v časti náhrady škody v celom rozsahu a v časti nemajetkovej ujmy výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu a zobral žalobu späť v časti úrokov z omeškania, a preto v tejto časti zavinil zastavenie. Nakoľko neúspech žalobcu bol iba v nepatrnej časti a to úrokov z omeškania, súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom pri vyčíslení sa bude pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu vychádzať z priznanej sumy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).